

Tahereh Mafi

Somn

roztrieštená

COLORED
BOOKS

COO
BOO

Tahereh Mafi

Som

roztrieštená

COO
BOO

Preložila Lenka Loncová

Copyright © 2011 by Tahereh Mafi

Cover © Dodo Dobřík, 2013

Translation © Lenka Loncová, 2013

ISBN 978-80-7447-273-2

*Mojim rodičom a manželovi,
pretože keď som povedala, že sa chcem dotknúť mesiaca,
chytili ma za ruku, pevne pridržiavali
a naučili ma lietat'.*

*„V lese sa rozchádzali dve cesty –
vybral som sa tou menej vychodenou,
a práve v tom bol rozdiel.“*

– ROBERT FROST, „Nezvolená cesta“

JEDEN

Zatvorili ma pred 264 dňami.

Nemám nič okrem malého zápisníka, pokazeného pera a pár čísel, čo mi ostali v hlave, aby mi robili spoločnosť. 1 okno, 4 steny, 44 metrov štvorcových. 26 listov popísaných slovami, ktoré som nepoužila už 264 dní, čo som izolovaná od vonkajšieho sveta.

6336 hodín, čo som sa naposledy dotkla inej ľudskej bytosti.

„Bude z teba ~~spolu~~väzeň spolubývajúca,“ oznámili mi.

„~~Dúfame, že na tomto mieste zhniješ~~ Za dobré správanie,“ pokračovali.

„~~Ďalší blázon ako ty~~ Dost izolácie,“ povedali mi.

Sú prisluhovačmi tejto inštitúcie. Jej iniciatívou bola pomoc našej umierajúcej spoločnosti. Tí istí ľudia, ktorí ma odviekli od rodičov a zatvorili ma za niečo, čo sa mi vymklo spod kontroly. Nikoho nezaujíma, že som nevedela, čoho som schopná. Že som nevedela, čo robím.

Ani netuším, kde presne som.

Pamätám si len to, že ma previezli v bielej dodávke. Trvalo to 6 hodín a 37 minút. Viem, že som bola pripútaná k sedadlu. Spomínam si, že ma potom priviazali k sedadlu. ~~A moji rodičia sa so mnou ani len nerozlúčili.~~ Viem, že som neplakala, keď ma brali.

Nebo mi každý deň prináša len sklamanie.

Slnko padá do oceánu a do sveta pri mojom okne vrhá hnedé, červené, žlté a oranžové lúče. Milióny listov zo stoviek odliš-

ných vetvičiek sa ponárajú do vetra, pričom sa nechávajú unášať falošným prisľubom letu. Nápor vetra zvierajú ich zvädnuté krídla len preto, aby ich prinútil padnúť, zabudnuté, nechané napospas vojakom, ktorých umiestnili neďaleko.

Vedci tvrdia, že už nie je toľko stromov ako kedysi. Vravajú, že náš svet býval zelený. Oblaky sa zvykli belieť. Slnko bolo vždy dobrým zdrojom svetla. Lenže ja mám len veľmi hmlisté spomienky, čo sa sveta týka. Vlastne si toho príliš veľa nepamätám. Teraz si uvedomujem len jeden život, ten, ktorý mi dali. Je len ozvenou toho, čo bývalo predtým.

Svoju dlaň pritlačím na malé okenné sklo a v ruke pocítim známe chladné objatie. Obaja sme sami, príčinou našej existencie je absencia niečoho iného.

Snažím sa schmatnúť svoje takmer zbytočné pero, v ktorom už aj tak nie je skoro žiaden atrament. Robím tak každý deň, aby som naň len zízala. Snažím sa myslieť na niečo iné. Trvá mi, kým niečo napíšem. Mať spoluväzňa by bolo fajn. Keby som sa mohla porozprávať s inou ľudskou bytosťou, všetko by bolo oveľa ľahšie. Precvičujem svoj hlas, pery dávam do tvaru známych slov, ktoré sú pre moje ústa už neznáme. Nacvičujem to celý deň.

Prekvapuje ma, že ešte stále viem hovoriť.

Zrolujem svoj malý poznámkový blok a vopchám ho do steny. Sedím na pružinách pokrytých plátnom, na ktorých ma nútia spať. Čakám. Kolíšem sa a čakám.

Čakám pridlho, a tak nakoniec zaspím.

Keď otvorím oči, zbadám ďalšie 2 oči, pery, 2 uši a 2 obočia. Premôžem výkrik a naliehavú potrebu utiecť, hoci mám stĺpnuté končatiny.

„Ty si ch-ch-ch-ch...!“

„A ty si dievča.“ Nadvihne obočie. Nakláňa sa. Zaškerí sa, ale neusmieva sa, a mne sa chce plakať, moje oči sú zúfalé, vystraše-

né, pohľad upieram smerom k dverám, ktoré som sa už toľkokrát pokúšala otvoriť. Zamkli ma tu s chlapcom. S chlapcom.

Drahý Bože.

Pokúšajú sa ma zabiť.

A robia to zámerne.

Aby ma mučili, trýznili, aby som nemohla zaspať. Rukávy mu siahajú po lakte. V obočí mu chýba *pírsing*, ktorý mu určite vzali. Tmavomodré oči, tmavohnedé vlasy, ostrá brada, štíhla postava. ~~Úžasný.~~ Nebezpečný. Desivý. Hrozný.

Smeje sa, ja padám z postele a odcupkám do kúta.

Premieriava si svoj skromný vankúš na voľnej posteli, ktorú dnes ráno strčili do prázdneho priestoru. Krátky matrac, ošúchaná deka. sotva mu to bude stačiť. Letmo pozrie na svoju posteľ. Potom na svoju. Jednou rukou ich spojí. Nohou tlačí dva kovové rámy na svoju stranu miestnosti. Natiahne sa krížom cez dva matraxy, schmatne môj vankúš a dá si ho pod krk. Začnem sa triasť.

Hryziem si peru a pokúšam sa splynúť s tmavým kútom miestnosti.

Ukradol mi posteľ, deku a vankúš.

Nezostalo mi nič, len podlaha.

Nikdy nebudem bojovať, aby som svoje veci získala späť. Som príliš zdrevenená, paralyzovaná a paranoidná.

„Takže ty si čo? Šialená? Preto si tu?“

~~Nie som šialená.~~

Podopiera sa, aby mi videl do tváre. Opäť sa začne smiať. „Neublížim ti.“

~~Chcem mu uveriť.~~ Neverím mu.

„Ako sa voláš?“ pýta sa.

~~Do toho ťa nič nie je. Ako sa voláš ty?~~

Počujem, ako podráždene dýcha. Potom sa otočí na posteľ, ktorá bola polovice moja. Celú noc som hore. Kolenami sa

dotýkam brady, ruky mám pevne zovreté okolo svojho malého tela. Moje dlhé tmavé vlasy sú jedinou záclonou medzi nami dvoma.

Nebudem spať.

Nemôžem spať.

Nemôžem znova počuť tie výkriky.

DVA

Ráno vonia dažďom.

V miestnosti cítiť ťažký zápach mokrých kameňov a rozrytej pôdy; vzduch je zatuchnutý a zemitý. Zhlboka sa nadýchnem a po špičkách sa približujem k oknu, aby som si mohla tvár pri tlačiť na studený povrch. Cítim, ako môj dych zarosí sklo. Zatváram oči a načúvam jemnému cupitaniu ponáhľajúceho sa vetra. Dažďové kvapky mi pripomínajú, že aj oblakom tlčie srdce. Mne bije tiež.

Kvapky dažďa ma vždy fascinovali.

Odjakživa som žasla nad tým, ako vždy padajú nadol, potkýnajúc sa o vlastné nohy. Vždy keď sa rútia do neznáma, zlomia si nohy, pričom stále zabúdajú na svoje padáky. Akoby si niekto nad zemským povrchom vyprázdňoval vrecká bez toho, aby ho zaujímalo, kam padne ich obsah. Nezaujíma sa o to, že dažďové kvapky sa roztriešťa, keď padnú na zem a že ľudia preklínajú dni, keď sa im kvapky odvážia zaklopať na dvere.

Som dažďovou kvapkou.

~~Moji rodičia ma vyhodili zo svojich vreciek a dovolili, aby som sa vyparila na betónovej dlažbe.~~

Okno mi prezrádza, že nie sme ďaleko od hôr a určite sme niekde pri vode. Lenže v tomto období je všetko blízko vody. Neviem, na ktorej strane sme. Ktorým smerom sme otočení. Každé ráno ma lúče slnka donútia prižmúriť oči. Ktosi zodvihol slnce a pripol ho späť na oblohu, lenže každý deň je o niečo nižšie než deň predtým. Je ako ľahostajný rodič, ktorý vás pozná len spo-

vice. Nikdy si nevšimne, ako jeho neprítomnosť mení ľudí. Akí sme len v tme odlišní.

Náhle zašuchotanie značí, že môj spolubývajúci je už hore.

Otočím sa, akoby ma zas niekto prichytil, ako kradnem jedlo. Aj keď to sa stalo len raz a moji rodičia mi neuverili, keď som tvrdila, že nie je pre mňa. Vavela som im, že sa len snažím zachrániť túlavé mačky, ktoré žili za rohom. No oni nedokázali pochopiť, že je vo mne toľko ľudskosti, aby som sa mohla starať o mačku. Ja nie. Nie ~~niečo~~ niekto ako ja. Lenže, keď sa to tak vezme, nikdy neverili ničomu, čo som povedala. Presne preto som tu.

Spoluväzeň si ma premeriava.

Zaspal úplne oblečený. Má na sebe námornícke tričko a kaki nohavice, zastrčené do čiernych vysokých čižiem.

Končatiny mám zahalené bavlnou a v tvári sa červenám.

Očami skúma obrys mojej postavy a tento pomalý pohyb spôsobuje, že mi srdce tlčie ako opreteký. Vnímam lupene ruží, ktoré mi padajú na líca, keď zrakom lemuje siluetu môjho tela. Keď ma zaplavuje rumenec, zdá sa mi, že strácam odvahu.

Prestaň sa na mňa pozeráť. Presne to mu chcem povedať.

Prestaň sa ma dotýkať svojimi očami a staraj sa o seba, prosím, prosím, prosím...

„Ako sa voláš?“ nakloní sa ku mne.

V tej chvíli som ako obarená. Žmurkám a lapám po dychu.

Posunie sa a moje oči sa roztriešťa na tisícky drobných kúsočkov, ktoré sa odrážajú v miestnosti a zachytávajú milión pohľadov, milión okamihov v jednej chvíli. Trepotajúce sa obrazy vybledli s vekom, zamrznuté myšlienky sa neisto vznášajú v mŕtvom priestore, vír spomienok, ktorý krája moju dušu. ~~Pripomína mi niekoho, koho som kedysi poznala.~~

Jeden hlboký nádych a som späť pri zmysloch.

~~Už žiadne bdelé sny.~~

„Prečo si tu?“ pýtam sa puklín v betónovej stene. 14 puklín

v 4 stenách, tisícky odtieňov sivej. Podlaha, strop – všetko z rovnakého kameňa. Pateticky zostavené rámy postele – postavené zo starých vodovodných potrubí. Malý okenný štvorec – príliš hrubý, aby sa roztrieštil. Moja nádej je vyčerpaná. Oči mám nesústredené a cítim bolesť. Môj prst obkresľuje lenivú cestičku krížom cez studenú podlahu.

Sedím na zemi, kde cítiť ľad, kov a špinu. Spoluväzeň sedí oproti mne s nohami pod sebou. Má až príliš nablýskané čizmy, až príliš na toto miesto.

„Bojíš sa ma?“ Jeho hlas nemá žiaden tvar.

Prsty zomknem v päst. „Bohužiaľ, mylíš sa.“

Možno klamem, ale to nie je jeho starosť.

Zakašle a tento zvuk sa ozýva v mŕtvom tichu, ktoré medzi nami vzniklo. Nedvíham hlavu. Nechcem sa stretnúť s jeho pohľadom, ktorým ma takmer prebodáva. Vychutnávam si vydýchaný vzduch a vzdychnem. Hrdlo mi zviaza niečo dôverne známe, niečo, čo som sa naučila prehĺtať.

Zo snenia ma zaraz vytrhnú 2 údery.

Hneď sa vzpriami.

„Nikto tam nie je,“ vravím mu. „To sú len naše raňajky.“ 264 raňajok a ja stále ani len netuším, z čoho sú urobené. Až príliš páchnu po chémii; bez tvarý kus niečoho. Niekedy prisladké, inokedy prislané, vždy nechutné. Väčšinou som však taká vyhľadovaná, že si ani len nevšimnem rozdiel.

Počujem, ako na chvíľku zaváha, kým sa vyberie k dverám. Odchýli malý otvor a zíza na svet, ktorý už dávno prestal existovať.

„*Doriti!*“ Tácku doslova oplieska o otvor a dlaňou sa udrie do hrude. „*Doriti!*“ Skrúca prsty a zatína zuby. Popálil si ruku. Bola by som ho varovala, keby ma bol počúval.

„Mal by si počkať najmenej tri minúty, kým vezmeš tácku,“ hovorím stene. Nepozerám na bledé jazyky, ktoré zdobia moje

malé ruky, popáleniny, pred ktorými ma nemal kto varovať. „Myslím, že to robia naschvál,“ dodávam potichu.

„Aha, takže ty sa dnes so mnou rozprávaš?“ Je nahnevany. Predtým, než odvráti zrak a ja si uvedomím, že sa cíti trápne, jeho oči sa zablýskajú. Veď je to tvrdý chlap. Príliš tvrdý, aby robil podobné sprosté chyby pred dievčaťom. Príliš tvrdý na to, aby ukázal bolesť.

Zovriem pery a pozerám von malým štvorcovým otvorom, ktorý volajú okno. Už tam nie sú žiadne zvieratá, ale počula som o vtákoch, ktoré tam kedysi lietali. Možno jedného dňa nejakého opäť uvidím. Tie príbehy sú tak zvláštne utkané, že dnes sa im dá už len ťažko uveriť. No ja som od viacerých osôb počula, že za posledných pár rokov videli letiaceho vtáka. A tak pozorujem okno.

Dnes v ňom uvidím vtáka. Bude biely so zlatými pásikmi na hlave. Bude lietať. Dnes uvidím vtáka. Bude biely so zlatými pásikmi na hlave. Dnes uvidím...

Jeho ruka.

Na mne.

2 končeky

2 prstov sa dotknú môjho handrami pokrytého ramena, netrvá to ani sekundu a každý sval, každá šľacha v mojom tele stŕpne od napätia a v chrbte pocítim bodanie. Zostanem nehybne stáť. Nehýbem sa. Nedýcham. Možno, ak sa nikdy nepohnem, bude tento pocit trvať večne.

~~Už 264 dní sa ma nikto nedotkol.~~

Občas mám pocit, že všetka tá vnútorná samota exploduje, inokedy si vôbec nie som istá, či má zmysel plakať, kričať, smiať sa, či by tá hystéria niečo vyriešila. Niekedy tak zúfalo túžim, aby sa ma niekto dotkol, až som si takmer istá, že padám z útesu v nejakom neexistujúcom svete, kde ma nikto nikdy nebude schopný nájsť.

Nezdá sa mi to nemožné.

Kričala som celé roky a nikto ma nepočul.

„Nie si hladná?“ Jeho hlas je teraz nižší, cítiť v ňom znepokojenie.

~~Zomieram od hladu už 264 dní.~~ „Nie.“ Toto slovo je čím-si viac než len vydýchnutím, ktoré uniká z mojich pier. Otáčam sa, hoci by som nemala, a on na mňa zíza. Skúma ma. Pery má mierne pootvorené, sotva sa drží na nohách, jeho žmurkanie prezrádza zmätenie.

Niečo mi zvierá žalúdok.

Jeho oči. Má to niečo spoločné s jeho očami.

~~Nie je to on, nie je to on, on nie, on nie, on nie.~~

Zatváram svoj svet. Zamknem ho. Na viacero západov.

Temnota ma doslova pochováva.

„Hej...“

Znovu otváram oči. 2 roztrieštené okienka, ktoré mi ústa napĺňajú sklom.

„Čo to je?“ Jeho hlas je len chabým pokusom, ktorým skúša prekonať apatiu a monotónnosť.

~~Nie.~~

Sústreďujem sa na priehľadný štvorcový klin medzi mnou a mojou slobodou. Najradšej by som tento betónový svet zmlátila až do bezvedomia. Chcem byť väčšia, lepšia, silnejšia.

~~Chcem byť nahnevaná – nahnevaná – nahnevaná.~~

Chcem byť vtákom, čo odletí preč.

„Čo to píšeš?“ znovu sa ozve spoluväzeň.

~~Tieto slová sú ako zvratky.~~

~~Toto roztrasené pero je mojím pažerákom.~~

~~Tento list papiera je mojou porcelánovou miskou.~~

„Prečo mi neodpovedáš?“ Je príliš blízko, príliš blízko, príliš blízko.

Nikto nie je nikdy dosť nablízku.

Zadržím dych a počkám, kým odíde preč, ako každý v mojom živote. Oči upieram smerom k oknu a teda k prísľubu, čo všetko by mohlo nastať. Prísľub niečoho ohromného, väčšieho, nejaký dôvod šialenosti, ktorá mi kliči v kostiach, nejaké vysvetlenie, prečo nie som schopná urobiť čokoľvek bez toho, aby som to nezničila. Bude tam vták. Bude biely so zlatými pásikmi na hlave. Bude lietať. Uvidím vtáka. Bude...

„Hej!“

„Nemôžeš sa ma dotýkať,“ zašepkám. Nepoviem mu, že klamem. Nikdy mu nepoviem, že sa ma môže dotýkať. Vlastne ho chcem poprosiť, aby sa ma dotkol.

Lenže keď sa ma niekto dotkne, začnú sa diať veci. Čudné veci. Zlé veci.

Smrteľné veci.

Už si nepamätám teplo žiadneho objatia. Ruky ma bolia od nevyhnutného chladu izolácie. Moja vlastná matka ma nemohla držať v náručí. Môj otec nedokázal zohriať moje zmrznuté ruky. Žijem vo svete ničoty.

Ahoj.

Svet.

Zabudneš na mňa.

Klop, klop.

Spoluväzeň vyskočí z postele.

Je čas ísť do sprchy.

TRI

Dvere sú vstupnou bránou do hroznej priepasti.

Bez farby, svetla, akéhokoľvek prísľubu, len hrôza. Bez slov. Žiaden smer. Len otvorené dvere, ktoré zakaždým znamenajú to isté.

Spoluväzeň má otázku.

„Čo dopekla...?“ Pozerá na mňa s klamnou predstavou sľubujúcou útek. „Púšťajú nás von?“

~~Nikdy nás nepustia von.~~ „Je čas ísť do sprchy.“

„Sprcha?“ Jeho hlas stráca intenzitu, no aj tak je stále prepletený zvedavosťou.

„Nemáme veľa času,“ vravím mu, „musíme sa ponáhľať.“

„Počkaj, čo?“ Chytí ma za ruku a ťahá preč. „Veď tam nie je žiadne svetlo, ani nevidíme, kam ideme.“

„Rýchlo.“ Pohľad upieram na podlahu. „Chyť sa okraja môjho trička.“

„O čom to hovoríš?“

V diaľke počuť poplašné zariadenie. Bzučanie je každou sekundou bližšie a bližšie. Za krátky okamih sa cela chvie na znak výstrahy a dvere sa zabuchnú. Schmatnem jeho tričko a stiahnem ho do temnoty vedľa mňa. „Nič nehovor!“

„Ale...“

„Nič!“ zasyčím. Šklbnem ho za tričko a prikážem mu, aby sa ma držal a nasledoval ma cez toto bludisko psychiatrického zariadenia. ~~Je to domov, centrum pre problémovú mládež, pre zanedbávané deti z rozvrátených rodín, bezpečné miesto pre psychicky narušených.~~ Je to väzenie. Takmer nás nekrmia

a vôbec nič nevidíme, okrem zriedkavých zábleskov svetla, ktoré ukradomky preklážnu cez sklenené pukliny, čo predstierajú, že sú oknami. Noci sú pretkané výkrikmi a vzlykaním, kvílením a muživým plačom. Zvuk mäsa a kostí, ktoré sa lámu nasilu alebo dobrovoľne, neviem. Prvé tri mesiace som strávila v spoločnosti vlastného zápachu. Nikto mi nikdy nepovedal, kde sa nachádzajú toalety a sprchy. Nikto mi nikdy nevysvetlil, ako to tu funguje. Nikto sa s vami nerozpráva, iba ak pre vás majú zlé správy. A nenájde sa nikto, kto by vás pohladil alebo sa vás len tak dotkol. Chlapci a dievčatá sa nikdy nestretávajú.

Nikdy. Až na včerajšok.

Nemôže to byť náhoda.

Oči si začínajú zvykať na umelé rúško noci. Prstami rozpoznávam cestu cez chodbu a spoluväzeň zatiaľ nepreriekol ani slovo. Som naňho takmer pyšná. Je odo mňa skoro o hlavu vyšší, má pevné a mocné telo so svalmi, ktoré prezrádzajú, že by mohol byť mojím rovesníkom. Svet ho ešte nezlomil. Toľká sloboda v nevedomosti.

„Čo?“

Šklbem ho za tričko trošku silnejšie, aby som ho prinútila prestať hovoriť. Ešte stále sme na chodbe. Mám k nemu čudný ochranársky postoj. K tejto osobe, ktorá by ma pravdepodobne mohla dvoma prstami rozpučiť. Ani si neuvedomuje, ako ho jeho nevedomosť robí zraniteľným. Neuvedomuje si, že by ho mohli bez akéhokoľvek dôvodu aj zabiť.

Rozhodla som sa, že sa ho nebudem báť. Uvedomila som si, že jeho reakcie sú skôr nezrelé než skutočne hroživé. ~~Tak veľmi mi niekoho pripomína, je mi taký povedomý.~~ Kedysi som pozнала chlapca s rovnakými modrými očami a moje spomienky mi jednoducho nedovolia, aby som ho nenávidela.

Možno by som chcela priateľa.

Ešte 6 metrov, kým sa drsná stena zmení na hladkú, a potom odbočíme vpravo. 2 metre prázdneho priestoru, kým zbadáme drevené dvere so zlomenou kľučkou a trieskami. 3 údery srdca, kým sa uistíme, že sme sami. 1 meter k okraju vnútorných dverí. 1 jemný vrzgot a zväčšujúce sa praskanie neznamená nič iné, len že sme tam, kde si myslím, že sme. „Tadiaľto,“ zašepkám.

Pritiahnem ho k radu spŕch a hľadám zvyšky mydla v odtoku. Mám šťastie, našla som 2 kúsky. Jeden dvakrát taký veľký než druhý. „Otvor ruku,“ poviem do tmy. „Je tenké, ale nie že ti vypadne. Zvyčajne tu nebýva veľa mydla, no dnes máme šťastie.“

Pár sekúnd nič nehovorí a ja sa začínam strachovať.

„Si stále tu?“ Dúfam, že toto nebola pasca. Že toto nebol plán. Azda ho sem neposlali, aby ma zabil pod rúškom tmy v tomto malom priestore. Vlastne som nikdy presne nevedela, čo tu so mnou urobia. Nevedela som, či to, že ma zamknú, bude stačiť. Vždy som mala podozrenie, že ma zabijú. Vždy mi to pripadalo ako reálna možnosť.

Nemôžem povedať, že by som si to nezaslúžila.

Lenže som tu za niečo, čo som nikdy neplánovala a nechcela urobiť, no zdá sa, že nikoho nezaujíma, že to všetko bola len nehoda.

~~Moji rodičia mi nikdy neskúšali pomôcť.~~

Nepočujem žiadnu sprchu a od strachu mi prestáva biť srdce. Konkrétne táto miestnosť je len zriedka plná, no zvyčajne sú tu aj iní, aspoň jeden alebo dvaja. Došlo mi, že tí, čo tu tiež bývajú, sú buď naisto šialení, alebo im to je jednoducho jedno.

Ťažko preglnem.

„Ako sa voláš?“ Jeho hlas rozbije ticho a prúd môjho vedomia sa zrazu pohne. Cítim, že jeho dych je teraz oveľa bližšie než

predtým. Srdce mi tlčie ako opreteký a ja nedokážem ovládať svoje pocity. „Prečo mi nechceš prezradiť svoje meno?“

„Máš otvorenú ruku?“ pýtam sa. Mám sucho v ústach a zachrípnutý hlas.

Pristúpi bližšie a ja sa takmer bojím dýchať. Prstami sa dotýka jedinej škrobovitej tkaniny, ktorú mám na sebe, a mne sa podarí vydýchnuť. Pokiaľ sa nezačne dotýkať mojej kože... Pokiaľ sa nezačne dotýkať mojej kože... Pokiaľ sa nezačne dotýkať mojej kože... Zdá sa, že toto je to tajomstvo.

Moje tenké tričko sa pralo v tvrdej vode v tejto budove už toľko ráz, že v porovnaní s mojou kožou je ako vrecovina. Väčší kúsok mydla mu strčím do dlane a po špičkách sa vzdialim. „Idem zapnúť sprchu,“ vysvetľujem opatrne a plná obáv sa snažím, aby ma ostatní nepočuli.

„Čo mám robiť so svojimi šatami?“ Stále je blízko pri mne.

1 000 krát zažmurkám v tme. „Musíš si ich vyzliecť.“

Začne sa nahlas smiať. „Nie, to viem. Myslel som, čo s nimi, kým budem v sprche?“

„Pokús sa ich nenamočiť.“

Zhlboka sa nadýchne. „Koľko máme času?“

„Dve minúty.“

„Ježiš, prečo si nič nepovedala skôr...“

Pustím sprchu súčasne so svojou a jeho sťažnosti sa utopia v hluku prerušovaných striel sotva fungujúcich vodovodných kohútikov.

Pohybujem sa mechanicky. Toto všetko som absolvovala už toľko ráz, že som si presne zapamätala najúčinnšie metódy drhnutia, oplachovania a rozdeľovania mydla na telo aj vlasy. Nie sú tu žiadne uteráky, takže finta spočíva v snahe príliš nenamočiť žiadnu časť svojho tela. Ak by sa tak stalo, nepodari sa vám dostatočne vyschnúť a celý nasledujúci týždeň by ste bojovali o život so zápalom pľúc. Viem to.

Za presných 90 sekúnd si vyžmýkam vlasy a som späť vo svojich rozkmášaných šatách. Jediná vec, čo vlastním, čo je ešte stále celkom dobrá, sú moje tenisky. Nemám sa kde prechádzať.

Spoluväzeň okamžite zopakuje to isté. Teší ma, že sa učí tak rýchlo.

„Chyť ma za okraj trička,“ dávam mu inštrukcie, „musíme sa ponáhľať.“

Na malú chvíľočku mu prsty sklznú na môj chrbát a ja si musím zahryznúť do pier, aby som potlačila náruživosť. Takmer zostanem stáť. Veď môjho tela sa už nikto nedotýka.

Musím sa poponáhľať, a tak mu prsty sklznú späť. Potkýna sa, aby stíhal držať krok.

Keď sme už konečne uväznení medzi 4 známymi stenami klaustrofóbie, neprestajne na mňa zíza.

Skrútim sa do rohu miestnosti. Stále má moju posteľ, moju deku a môj vankúš. Odpúšťam mu jeho nevedomosť, ale asi je ešte príliš skoro skamarátiť sa. Možno som sa príliš unáhlila, keď som mu pomohla. Možno je tu naozaj len preto, aby som sa cítila sklúčené. Lenže ak sa nezohrejem, ochoriem. Mám mokré vlasy a deka, do ktorej ich zvyčajne zabalím, je stále na jeho strane miestnosti. Možno sa ho stále bojím.

Zhlboka dýcham a rýchlo sa obzerám v matnom svetle dňa. Spoluväzeň mi ramená prikryl 2 dekami.

1 je moja.

1 jeho.

„Prepáč, som debil,“ šepká smerom k stene. Nedotkne sa ma a ja som ~~sklamaná~~ šťastná, že to neurobil. ~~Kiežby bol.~~ Nemal by. Nikto by sa ma už nikdy nemal dotýkať.

„Som Adam,“ povie pomaly. Odstúpi odo mňa, až keď dá izbu do pôvodného stavu. Jednou rukou zatlačí jeden posteľný rám na moju stranu.

Adam.

Také pekné meno. Spoluväzeň má pekné meno.

Toto meno sa mi vždy páčilo, aj keď neviem prečo.

Nestrácam čas a štvorám sa na sotva prikryté pružiny môjho matraca. Som taká unavená, že sotva cítim kovové cievky, ktoré mi môžu ublížiť. Nespala som viac než 24 hodín. *Adam je pekné meno* – to je to jediné, na čo dokážem myslieť, než mi vyčerpanosť úplne ochromí telo.